

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีในการคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนที่กระทำ ความผิดอาญาของประเทศไทย ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศฝรั่งเศส และประเทศ แคนาดาแล้ว พบว่ากฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนของทุกประเทศ มีเจตนารมณ์เป็นอย่างเดียวกัน คือ เพื่อสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน โดยมุ่งแก้ไข ฟื้นฟู ให้เด็กและ เยาวชนกลับตนเป็นพลเมืองดี อันมีลักษณะเป็นการบำบัด ไม่ใช่การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนที่จะ กลายเป็นตราบาปติดตัวเด็กและเยาวชนตลอดไปกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งไม่เป็นผลดี ต่อประเทศชาติโดยรวม

การดำเนินคดีอาญาเด็กและเยาวชน แตกต่างจากการดำเนินคดีทั่วไป กล่าวคือ การดำเนินคดีอาญากับเด็กและเยาวชน เป็นกรณีที่ มุ่งที่ตัวเด็กและเยาวชนที่ตกเป็นผู้ถูกกล่าวหา เป็นเรื่องของสถานภาพส่วนตัวของเด็กและเยาวชน ทั้งในด้านส่วนตัวและด้านสังคมทั่วไป โดย มิได้มุ่งที่การลงโทษ แม้ถึงว่าจะมีการลงโทษเด็กและเยาวชนอยู่ด้วยก็ตาม การกำหนดโทษจะ คำนึงถึงลักษณะเฉพาะของบุคคล และการพิจารณาคดีของศาลเยาวชนและครอบครัวมิได้คำนึงถึง เฉพาะการกระทำความผิดที่เด็กหรือเยาวชนได้กระทำเท่านั้น แต่จะมุ่งค้นหาสาเหตุที่ทำให้เด็กหรือ เยาวชนนั้นกระทำความผิด ตลอดจนสภาพแวดล้อมทั้งปวงที่เกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิด เช่น ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญญา การศึกษาอบรม ภาวะแห่งจิต นิสัย ฐานะ ทางเศรษฐกิจและสังคม ของเด็กหรือเยาวชน และบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลซึ่งเด็กและ เยาวชนอาศัยอยู่ด้วย ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทั้งปวง ที่มีส่วนผลักดันให้เกิดการกระทำความผิด โดย จะต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงเหล่านี้เป็นสำคัญ นอกเหนือไปจากการพิจารณาแต่เพียงว่า เด็กกระทำความผิด จริงหรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อให้ศาลสามารถพิจารณาถึงวิธีการกำหนดโทษอย่างเหมาะสม ในแต่ละกรณี แห่งความผิดที่เด็กหรือเยาวชนได้กระทำลง ศาลเยาวชนและครอบครัวจะนำวิธีการปรับปรุงแก้ไข พฤติกรรมที่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนมาใช้เป็นรายบุคคล ในการพิพากษาคดี ศาลเยาวชนและ ครอบครัว ต้องนำสาเหตุแห่งการกระทำผิด รวมถึงข้อเท็จจริงซึ่งแวดล้อมเกี่ยวกับตัวเด็กและ เยาวชนที่กระทำความผิดมาพิจารณาประกอบกันเสียก่อน หลังจากนั้น จึงมีคำสั่งให้ใช้วิธีการสำหรับเด็ก

และเยาวชน โดยคำนึงถึงความเหมาะสมในสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กเป็นสำคัญ โดยจะมุ่งเน้นไปที่การฝึกอบรมสั่งสอนยิ่งกว่าการลงโทษ เว้นเสียแต่ว่า การใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนไม่สามารถจะเยียวยาแก้ไข และฟื้นฟู ผู้กระทำความผิดให้กลับตัวเป็นพลเมืองดีได้ จึงต้องมีคำพิพากษาลงโทษทางอาญาด้วย แต่คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้อีกภายหลัง โดยขึ้นอยู่กับพฤติการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้กระทำความผิด โดยไม่ต้องฟ้องเป็นคดีใหม่ ยิ่งไปกว่านั้น ในกรณีที่มีเด็กหรือเยาวชนเข้ามีส่วนร่วมในการกระทำความผิดหลายคน เช่น ร่วมกันลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ เมื่อศาลได้พิจารณาข้อเท็จจริงซึ่งแวดล้อมผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนในแต่ละรายแล้ว ศาลอาจสั่งให้ใช้วิธีการที่แตกต่างกันในการลงโทษผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคลได้ด้วย

ดังนั้น การดำเนินคดีอาญาเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดอาญาทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นความผิดอาญาทั่วไป หรือความผิดอาญาร้ายแรง จึงควรอยู่ภายใต้อำนาจการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลเยาวชนและครอบครัวทั้งสิ้น เนื่องด้วยสาเหตุที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า กฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนมุ่งเน้นแก้ไข บำบัดและฟื้นฟู ผู้กระทำความผิดให้กลับคืนสู่สังคมอย่างยั่งยืนและสร้างสรรค์ การที่เด็กและเยาวชนจะสามารถกลับคืนสู่สังคมได้เมื่อยังมีอายุน้อย และใช้ชีวิตอย่างมีบทบาทสร้างสรรค์ในสังคมนี้ รัฐจำเป็นต้องมีมาตรการพิเศษในการดูแลและคุ้มครองสิทธิของเด็กใน ส่วนนี้ด้วย โดยจัดให้มีการแยกวิธีพิจารณาคดีอาญาของเด็กและเยาวชน ออกจากวิธีพิจารณาคดีของผู้ใหญ่โดยเด็ดขาด ไม่ว่าจะการกระทำความผิดอาญานั้นจะร้ายแรงสักเพียงใด เว้นเสียแต่ว่า จะเป็นกรณีเด็กหรือเยาวชนแล้วหลบหนีไป แต่เมื่อขณะที่ปรากฏตัวต่อศาล เด็กหรือเยาวชนผู้กระทำความผิดมีอายุพ้นจากความเป็นเยาวชนแล้ว ศาลเยาวชนและครอบครัวยังมีอำนาจใช้ดุลพินิจในการโอนคดีไปพิจารณายังศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดา ตามมาตรา 97 วรรคสองอยู่เช่นเดิม

มาตรการทางกฎหมายในคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน กรณีที่เด็กหรือเยาวชน กระทำความผิดอาญาของกฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชน ของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศฝรั่งเศส และประเทศแคนาดา กล่าวโดยสรุป ได้ดังนี้

กฎหมายคดีเด็กและเยาวชนของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี มีจุดเด่นที่กฎหมายได้บัญญัติกำหนดเกณฑ์อายุของเด็กและเยาวชนที่อยู่ภายใต้อำนาจการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชัดเจน โดยไม่ต้องไปพิจารณาประกอบกับประมวลกฎหมายอาญาอีก ดังนี้

“เด็ก” (Youth) หมายถึง บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 14 ปี แต่ยังไม่ถึง 18 ปี และ “เยาวชน” (Young Adult) หมายถึง บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปี แต่ไม่ถึง 21 ปี ในขณะที่กระทำความผิด และบัญญัติหลักเกณฑ์ในการพิจารณาและพิพากษาคดี โดยกำหนดวิธีการลงโทษผู้กระทำความผิดไว้อย่างชัดเจน โดยมุ่งเน้นการใช้มาตรการที่ไม่ใช่การลงโทษทางอาญาก่อนเสมอ เช่น มาตรการควบคุม

และมาตรการทางวินัย ส่วนมาตรการการลงโทษทางอาญานั้น ศาลจะนำมาใช้ ก็ต่อเมื่อเห็นว่า พฤติการณ์ของเด็กหรือเยาวชนผู้นั้น มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำอีก หรือยังมีความเป็นอันตรายต่อ สังคมอยู่ ซึ่งไม่สามารถแก้ไข เยียวยาได้โดยการ ใช้มาตรการควบคุม และมาตรการทางวินัยแล้ว และการดำเนินคดีอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนของเยอรมัน ไม่มีการโอนคดีไปพิจารณาในศาลที่มี อำนาจพิจารณาคดีธรรมดาเลย ไม่ว่าจะกระทำผิดนั้นจะร้ายแรงหรือไม่

นอกจากนี้ หากผู้กระทำความผิดเป็นเยาวชนคือ ผู้ที่มีอายุระหว่าง 18 ปี แต่ยังไม่ถึง 21 ปี หากศาลพิจารณาถึงบุคลิกภาพของผู้กระทำผิด โดยคำนึงถึงสภาพการดำรงชีวิตของผู้นั้น ปรากฏว่า ขณะที่กระทำความผิด ผู้กระทำยังคงมีศีลธรรมและพัฒนาการทางสติปัญญา เทียบเท่ากับเด็ก หรือ ชนิด สถานการณ์ และแรงจูงใจในการกระทำความผิด บ่งชี้ให้เห็นว่า การกระทำดังกล่าว มีค่า เท่ากับการกระทำของเด็กแล้ว ให้อยู่ภายใต้อำนาจของศาลคดีเด็กและเยาวชนตามกฎหมายฉบับนี้ เช่นกัน โดยเด็กหรือเยาวชนของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี หากได้กระทำความผิดอาญา แล้ว จะอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของพระราชบัญญัติศาลคดีเด็กและเยาวชน ค.ศ. 1953 ทั้งนี้ จะไม่มีการโอนคดีจากศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดาไปยังศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งส่งผล ให้ความกระบวนคดีดำเนินคดีเป็นไปโดยรวดเร็วและยุติธรรม

กฎหมายคดีเด็กและเยาวชนประเทศฝรั่งเศส กำหนดไว้ชัดเจนว่า ถ้าเป็นคดีอุกฉกรรจ์ (Crime) คือ คดีที่มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปี ถึงจำคุก หรือกักขังตลอดชีวิต และผู้กระทำความผิดมีอายุตั้งแต่ 16 – 18 ปี จะต้องได้รับการพิจารณาจากศาลลูกขุนเยาวชน (Juvenile Assize Court) แต่หากผู้กระทำความผิดที่มีอายุยังไม่ถึง 16 ปี แม้ว่าจะได้กระทำความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ก็จะยัง อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว (Juvenile Court) อยู่ จะไม่ถูกส่งไปพิจารณาไปยัง ศาลลูกขุนเยาวชน (Juvenile Assize Court) และการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลเยาวชนและ ครอบครัวฝรั่งเศสไม่มีการโอนคดีเด็กและเยาวชนไปพิจารณาคดียังศาลธรรมดาเช่นกัน

กฎหมายคดีเด็กและเยาวชนประเทศแคนาดา กำหนดกรอบอายุการของเยาวชนไว้ ชัดเจนว่า ถ้าเยาวชนที่มีอายุตั้งแต่ 14 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ หากได้กระทำความผิดอาญา ร้ายแรงตามที่กำหนดไว้ในคำนิยามของพระราชบัญญัติคดีเด็กและเยาวชนของแคนาดาแล้ว เยาวชน ผู้นั้น อาจถูกลงโทษทางอาญาได้ (Adult Sentence) การพิจารณาพิพากษาคดีอาญา ที่เยาวชนกระทำ ผิดอาญาร้ายแรงและมีสภาพเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ของประเทศแคนาดา ผู้เขียนเห็นว่า มีความ สอดคล้องกับปรัชญา แนวคิด และเจตนารมณ์ของการดำเนินคดีอาญากับเด็กและเยาวชน และเป็น การให้ความคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพแก่เยาวชนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญาร้ายแรงได้ ก่อนข้างสมบูรณ์ ดังนี้

1. พนักงานอัยการมีอำนาจในการเริ่มต้นคดีได้ หากพบว่าการกระทำผิดอาญาของเยาวชนผู้นั้น ครอบคลุมตามที่กฎหมายกำหนด คือ มีอายุตั้งแต่ 14 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ และได้กระทำความผิดอาญาร้ายแรง (Serious Violent Offence) ซึ่งการกระทำความผิดใดจะเรียกว่าเป็นการกระทำผิดอาญาร้ายแรง จะมีระบุไว้ในคำนิยามของพระราชบัญญัติศาลคดีเด็กและเยาวชน (Youth Criminal Justice Act) และความผิดนั้นมียุทธวิธีโทษจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไป โดยพนักงานอัยการจะยื่นคำร้องต่อศาลคดีเด็กและเยาวชน เพื่อขอดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดี โดยการลงโทษทางอาญา (Adult Sentence) แก่เยาวชนผู้กระทำความผิด และกฎหมายได้อนุญาตให้เยาวชนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญาร้ายแรงมีสิทธิคัดค้านคำร้องขอขึ้นด้วย

2. ศาลคดีเด็กและเยาวชนพิจารณาคำร้องขอนั้น หากมีคำคัดค้านของผู้กระทำความผิด ศาลจะพิจารณาคำคัดค้านของเยาวชนด้วย และมีคำสั่งว่าจะมีการพิจารณาคดีแบบใด ศาลอาจมีคำสั่งให้พิจารณาพิพากษาคดีโดยการลงโทษทางอาญา (Adult Sentence) ก็ได้ หรืออาจมีคำสั่งให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีที่มีการลงโทษ โดยใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน (Youth Sentence) ก็ได้

3. หากศาลคดีเด็กและเยาวชน มีคำสั่งให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีโดยการลงโทษทางอาญา (Adult Sentence) ศาลจะมีทางเลือกให้เยาวชนเลือกวิธีการดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดี 3 ประการ คือ

1) เยาวชนมีความประสงค์ให้มีการพิจารณาคดีโดยศาลคดีเด็กและเยาวชนเท่านั้น โดยไม่ประสงค์ให้มีการไต่สวนมูลฟ้อง หรือ

2) เยาวชนมีความประสงค์ให้มีการพิจารณาพิพากษาคดีโดยศาลคดีเด็กและเยาวชนและมีความประสงค์ให้มีการไต่สวนมูลฟ้องด้วย หรือ

3) เยาวชนมีความประสงค์ให้มีการพิจารณาพิพากษาคดีโดยศาลคดีเด็กและเยาวชนและคณะลูกขุน โดยประสงค์ให้มีการไต่สวนมูลฟ้องด้วย

4. การพิจารณาและพิพากษาคดี ดำเนินการโดยศาลคดีเด็กและเยาวชนเท่านั้น ไม่มีการโอนคดีของเยาวชนไปพิจารณาถึงศาลธรรมดา

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากลักษณะของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน มีลักษณะในการกระทำความผิดที่มีความซับซ้อนหลากหลาย และรุนแรงมากขึ้น ในการกระทำความผิดลักษณะเดียวกัน อาจเกิดจากมูลเหตุ และแรงจูงใจที่แตกต่างกัน ในความผิดบางประเภท เด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดไม่สมควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนบางประการ เนื่องจาก

อาจทำให้เด็กและเยาวชนบางกลุ่มฉวยโอกาสจากมาตรการควบคุมครองทางกฎหมายนี้ กระทำ ความผิดโดยไม่ต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย หรือมีฉ้อโกงบ้างจำพวก อาจใช้เด็กและเยาวชนเป็น เครื่องมือในการกระทำความผิดให้แทนโดยใช้โอกาสนี้เช่นกัน อีกทั้งมาตรการทางกฎหมายตาม มาตรา 97 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ที่กำหนดให้ศาลมีอำนาจ ใช้ดุลพินิจโอนคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ไปพิจารณาคดีในศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดี ธรรมดา ได้มีกำหนดแนวทางกว้างๆไว้เพียงแค่ว่า “หากศาลคำนึงถึงสภาพร่างกายสภาพจิตสติปัญญา และนิสัยแล้วเห็นว่าในขณะที่กระทำความผิดหรือในระหว่างการพิจารณาคดีหรือเยาวชนที่ต้องหาว่า กระทำความผิดมีสภาพเช่นเดียวกับบุคคลที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีบริบูรณ์ขึ้นไปให้มีอำนาจสั่ง โอน คดีไปพิจารณาในศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดาได้” เท่านั้น ซึ่งพบว่ายังขาดหลักเกณฑ์และ ขอบเขตที่ชัดเจนเกี่ยวกับเงื่อนไขบางประการ อาทิเช่น อายุของเด็กหรือเยาวชน ขณะปรากฏตัวต่อ หน้าศาลเยาวชนและครอบครัว ความร้ายแรงของความผิดอาญา อีกทั้ง การตัดสิทธิบางประการ เกี่ยวกับมาตรการพิเศษที่ใช้แทนการดำเนินคดีอาญา ไม่ว่าจะเป็น มาตรการพิเศษทั้งในชั้น เจ้าพนักงาน และในชั้นศาล อันได้แก่ มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญาก่อนฟ้องตามมาตรา 86 มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญาในชั้นพิจารณาตามมาตรา 90 และมาตรการแก้ไขบำบัด ฟื้นฟูก่อนมีคำพิพากษาตามมาตรา 132 เพื่อที่ศาลจะนำข้อมูลเหล่านั้นมาประกอบการใช้ดุลพินิจใน การโอนคดีหรือไม่โอนคดี ดังนั้น จึงมีความจำเป็นต้องแก้ไขปรับปรุง เพื่อจัดการกับผู้กระทำ ความผิดที่เป็นเด็กหรือเยาวชน ที่ได้กระทำความผิดอาญาในหลายๆกรณี ที่ค่อนข้างรุนแรง แต่ยังไม่ ถึงขั้นที่จะต้องถูกดำเนินคดีอาญาโดยศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดา เพื่อให้สอดคล้องกับ ปรัชญา เจตนารมณ์ และเป้าหมายในการดำเนินคดีกับเด็กและเยาวชนในการกระทำความผิดอาญา ที่มุ่งค้นหาสาเหตุของการกระทำความผิด และมุ่งเน้นให้การอบรมแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน และ ส่งกลับคืนสู่สังคม จึงมีข้อเสนอแนะ ให้แก้ไขพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและ วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 97 วรรคสอง ในกรณีที่เด็กและเยาวชนที่ กระทำความผิดอาญาร้ายแรงโดยเฉพาะ ดังนี้

1. ให้มีการกำหนดประเภทความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาว่าความผิดอาญาใด เข้าเงื่อนไขจัดเป็นความผิดอาญาร้ายแรง ซึ่งอาจเป็นความผิดดังต่อไปนี้

- 1) ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา มาตรา 276 มาตรา 277
- 2) ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น มาตรา 288 และมาตรา 289
- 3) ความผิดฐานจับคนเรียกค่าไถ่ มาตรา 313 ถึง มาตรา 315
- 4) ความผิดฐานชิงทรัพย์ มาตรา 339 เฉพาะกรณีที่ การกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่น

รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ หรือรับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตาย

5) ความผิดฐานปล้นทรัพย์ มาตรา 340 เฉพาะกรณีที่ การกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ หรือรับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตาย

2. กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการใช้อำนาจในการใช้ดุลพินิจของศาลออกเป็น 2 กรณี ดังนี้

2.1 กรณีแรก หากได้กระทำความผิดอาญาตามที่ได้ระบุไว้ในข้อ 1. ในขณะที่ยังเป็นเด็กหรือเยาวชน แต่เมื่อปรากฏตัวต่อศาลในระหว่างพิจารณาคดี ได้พ้นจากความเป็นเยาวชนแล้ว หรือถ้าศาลเยาวชนและครอบครัวพิจารณาโดยคำนึงถึงสภาพร่างกาย สภาพจิต สติปัญญา และนิสัยแล้วเห็นว่าในขณะที่กระทำความผิด หรือในระหว่างการพิจารณาคดีหรือเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำความผิดมีสภาพเช่นเดียวกับบุคคลที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีบริบูรณ์ขึ้นไปให้มีอำนาจสั่งโอนคดีไปพิจารณาในศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดาได้

2.2 กรณีที่สอง หากได้กระทำความผิดอาญาตามที่ได้ระบุไว้ในข้อ 1. ในขณะที่ยังเป็นเด็กหรือเยาวชน แต่เมื่อปรากฏตัวต่อศาลในระหว่างพิจารณาคดี ยังเป็นเยาวชนอยู่ ให้ผู้กระทำความผิดยังคงอยู่ภายใต้อำนาจการพิจารณาคดีของศาลเยาวชนและครอบครัวเท่านั้น ไม่มีการโอนคดีไปพิจารณาคดีในศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดา เว้นเสียแต่ว่า เด็กหรือเยาวชนผู้กระทำความผิดในกรณีเช่นนี้จะไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิตามกฎหมายบางประการ คือไม่สามารถนำเครื่องมือคัดกรองเด็กและเยาวชนออกจากกระบวนการยุติธรรมทั้งในชั้นเจ้าพนักงาน และในชั้นศาล อันได้แก่ มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญาก่อนฟ้องตามมาตรา 86 มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญาในชั้นพิจารณาตามมาตรา 90 และมาตรการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูก่อนมีคำพิพากษาตามมาตรา 132